

A tükör

A hét páncélos sietve ereszkedett lefelé a holdbéli völgy lejtőjén, sűrű kőpermetet zúdítva a völgyet határoló sziklafalakra. A vastag fémburkolat mögött üzemanyagért bőgték a motorok és az elhaladó járművek alatt rezgett a föld, de a több emelet magas monstrok dübörgését halk morajjá szelidítette a hold ritkás légköre. Az egyre szűkülő út, a lejtő morzsalékos talaja és az alacsony gravitáció megnehezítette a haladást, sokszor irányváltásra készítette a pilótákat. Kétségbeesett erőfeszítéseiket, hogy egyenesben tartsák járműveiket, egykedvűen szemlélte a hold egén borongó óriásbolygó – a Zeusz –, hideg színével szürkés derengésbe burkolva az egyébként bíbor sziklákat. Halvány fényudvarában, egy magasan a horizont felett lebegő rózsaszín fénypont folyamatosan emlékeztette a katonákat veszélyes helyzetükre; a Második Flotta Washington nevű zászlóshajójának parázsló tömege egy hatalmas csata mementójaként szabad szemmel ki nem vehető sebességgel sodródott a látóhatár pereme felé. Valahol a rendszer határán a sereg megmaradt hajói felhagytak a legyőzöttek üldözésével, és az újabb utasításoknak engedelmességgel visszafordultak. A vesztes fél szórványosan hátrahagyott erői az egyre táguló frontvonalak mögött megnehezítették az új tulajdonosok berendezkedését.

John Miller tizedes kényelmesen terpeszkedett ülésében. A fülkáját borító különleges vanádiumötvözet és a hermetikus bezártság garantálta biztonságát. A konvoj sorban utolsó páncélosának lokátorosa alacsony termetű, vézna ember volt, sápadt bőrével éles kontrasztot alkotott vörös frizurája. Szemének kereső, nyugtalan mozgása, és a mozdulat, ahogyan kezével néha beletűrt üstökébe, ideges természetű emberről árulkodott. De most úgy érezte, nincs oka a félelemre. Rápillantott a műszerekre és elégedetten állapította meg, hogy a rovaroknak – egyelőre – semmi jelük.

Nagyon remélte, hogy ez így is marad. Utálta a meglepetéseket. Elmosolyodott, ellazította izmait és már a bevetést követő bőséges vacsora járt a fejében, amikor a belső rádió hangszórója recsent egyet:

– Halló! Miller, ébren van? – ez Komarov parancsnok hangja volt.

– Igen, uram. – A tizedes ébersége visszatért és kihúzta magát székében.

– Nos, ezt örömmel hallom. Feltűnt, hogy az utóbbi egy órában nem jelentett.

– Mert nincs semmi jelezni való, uram. A környék csendes, ellenséges tevékenységnek nyoma sincs. A radar semmi gyanúsítást sem mutat.

– Azért csak tartsa nyitva a szemét. Nem szeretnék elpatkolni azután, hogy megnyertük ezt a háborút! – ezzel a rádió elhallgatott.

Nyugtalanosságot vélt felfedezni a parancsnok hangjában, ami kicsit aggasztotta, hiszen a testfelépítésében medvére emlékeztető, öblös, mély hangú Komarov félelmet nem ismerő viselkedésével mindig ki tudta vívni közvetlen beosztottjai tiszteletét. És nem is volt igaza... Nem a háborút nyerték meg, csak egy csatát. Persze, a parancsnok

szavaiban csengett némi igazság. Ez volt a legnagyobb ütközet, ami valaha is lezajlott a rovarszerű idegenek és az emberek közt mintegy száz éve kitört háborúban. A sereg egyik legjobban felszerelt hajójának pusztulása és több ezer emberélet feláldozásának eredményeként a stratégiai fontos Polis csillagrendszer felszabadult a két és fél évtizedes idegen uralom alól. Elégtételt érzett, mert egy személyes veszteség fájdalma kötötte ehhez a helyhez.

Műszaki tisztként szolgáló apja annak idején ebben a rendszerben tűnt el, amikor a rovarok meglepetésszerű támadása mintegy kisöpörte az emberi fajt a szektorból. Miller akkor nyolc éves volt. Elég idős, hogy felfogja: apja soha többé nem jön haza, de még túlságosan kicsi ahhoz, hogy tisztában legyen a háború fogalmával.

A kabin, melyben tartózkodott, az érzékeny műszerek miatt tökéletesen elszigetelt volt a páncélos többi részétől. Talán ez volt a legbiztonságosabb hely az egész világegyetemben, és talán ez volt az az ok, amiért a tizedes ebben a pozícióban kötött ki. Elgondolkozva körülnézett, közben, ha öntudatlanul is, felmérte szűkebb környezetét.

A gyér megvilágítású, körte alakú helyiségben egy vastagon párnázott széken foglalt helyet. Balján egy folyadék-kristályos képernyőn vegyjelek sorakoztak egymás mellett, és a jelekhez rendelt számok a környező terület különböző pontjain mérhető elemkoncentrációt jelezték. Az adatok kiértékelésében már nagyon profi volt. Csak ránézett a számokra, és kapásból jellemezni tudta a terület ásványi összetételét, domborzatát, felszíni formációit és az optimális haladási irányt. Különleges képességére és szokatlan hajszíneire célozva valaki egyszer Vörös Denevérnek nevezte. A gúnynev ragadósan bizonyult bajtársai körében, amit némi rosszallással vett tudomásul, de megtanult hallgatni erre a névre. Tőle jobbra a közlekedőfolyosóra tekintő bejárati nyílás páncélaajtaja simult a falba. Természetesen zárva volt. Miller előtt, a körte elkeskenyedő végében állt a mintegy hetven centiméter képátmérőjű monitor, egy új szabadság kijelzője, egyelőre kikapcsolt állapotban. A beavatott lokátorosok egymás közt csak szellemnek hívták. Csak pár prototípus létezett belőle az egész hadseregben, és a konvoj hét páncélosa közül csak ez az egy rendelkezett vele. Ez volt a legfejlettebb radarkészülék, ami valaha is létezett. Másfél kilométeres sugarú körben hihetetlen nagy felbontásban képes volt feltérképezni a környezetet, és a számítógép egy tetszőlegesen kiválasztott pontból, mint egy kameraállásból kivetítette a képernyőre a letapogatott tárgyakat. A műszer segítségével a monitor előtt ülő ember úgy bolyonghatott a terepen, mintha valóban ott lenne a megfigyelt terület közepén, és egy gyorsan suhanó gépkocsiból vagy repülőgépből bámulna kifelé.

Ránézett a táblázatra, és úgy döntött, még nem kapcsolja be a szellemet. Semmi jelentős. Szilícium, oxidok, légköri gázok, argonnal elegyes ammónia a normális arányban, némi vas, és egy kevés irídium. Semmi olyan, ami élőlényre vagy valamilyen mesterséges tárgyra utalna. De úgy döntött, ha a semmit is jelentenie kell, akkor megteszi.

– Parancsnok! Itt Miller. Továbbra sem tapasztalok semmi gyanúsat, és azt hiszem, a többiek sem... Akár vissza is fordulhatnánk.

– Jól van, ezt majd én fogom eldönteni – válaszolt Komarov. – Csak figyeljen folyamatosan. Nemsokára kiérünk a völgyteknőbe.

– Aggódik, uram?

Kis szünet után a parancsnok egy régi háborús mondást idézett:

– Tudja: „Az ellenség soha nem alszik” – majd halk kattanással szétbontotta a vonalat.

A főtiszt hangja még ott lebegett a levegőben, amikor a kabint állandó mozgásban tartó enyhe vibrálás megszűnt, és a padló dőlésszögének változása is jelezte, hogy elérték a lapos, sík völgyteknyt, mely tizenöt kilométer hosszú útként kanyargott a hegyek között. Szélessége váltakozott, pár száz métertől több kilométerig terjedt. A tizedes a Földön, hegyek lábánál nőtt fel egy kisvárosban, jól ismerte a hallgatag óriások világát. De tudta, most más környezet veszi körül, mint amit otthon megszokott.

Itt nem volt patak vagy folyó, ami kimélyíthette volna a völgyet, annak lapos fenekére egyik hegytől a másikig szinte egy magasságban folytatódott. A porréteg borította a sík unalmat csak néhol törte meg egy-egy magasabb sziklaképződmény vagy csoportokban heverő nagyobb kövek tömege. Néhol meteorit vájt kisebb lyukakat a talajba. A hegyek lábánál kőgörgetegeket halmozott fel az évmilliók óta tartó erózió. A hó és a fagy váltakozó erejű munkája nyomán támadt, a völgyből kiinduló szurdokok bejáratát furcsa alakú sziklaképződmények őrizték. Ezek a kisebb völgyek néhol olyan keskenyek voltak, hogy az ember is alig fért volna el magas falaik között, máshol egy páncélos is végighaladhatott rajtuk. Messzire benyúltak a hegyek közé, távolodtak, majd közeledtek egymáshoz, összefonódtak, útjaik ismét szétváltak. Mintha egy haláltusáját vívó óriás polip kőbe dermedt tragédiáját jelenítenék meg. Ideális hely annak, aki el akar rejtőzni. Szél nem rezdült, hang nem hallatszott ezen a kísértetiesen néma tájon.

A konvojt eddig szorosan összetartó erő megszűnt. Szinte mulatságos volt az a kép, ahogy a Földön egykor volt hatalmas őslényekre emlékeztető gépezetek szétrebentek, mint egy csapat megriadt veréb. A terv szerint végigpásztázzák a területet, és ha felderítő tevékenységük közben nem ütköznek akadályba, akkor a völgy végén megfordulnak és visszatérnek a bázisra.

Hirtelen elfogta a honvágy. A műszer által mért adatok kiértékelése alatt feltámadt benne a vágy, hogy felidézze maga előtt otthonát, a helyet, ahol megszületett és felnőtt. Nem mintha érzelmileg ragaszkodott volna a körülötte élő emberekhez. Kevés kivételtől eltekintve, legtöbbszörrel kapcsolatban nem voltak kellemes emlékei. Apja akkor vonult be, mikor Miller még nagyon kicsi volt, és csak a rövid ideig tartó, ritka eltávazások alkalmával találkozhatott családjával. Ez nem akadályozhatta meg abban, hogy szeresse az apját, persze legkisebb gyermek léteére komoly küzdelmet kellett folytatnia öt testvérével, hogy közvetlen közelében maradhasson. Az őrmester minden egyes alkalommal hozott magával kisebb ajándékokat: érdekes színű köveket távoli rendszerekből, kiegészítő energiataktályú lézerpisztolyokat vagy kiseleztezt hiperreléket.

Ez utóbbiak elég mókás játékok voltak. Esténként felhajigálták őket a levegőbe és nem estek le azonnal, hanem még sokáig lebegtek a házak felett, átható, sárgás fényben égve, a gyerekek nagy örömeire és a szomszédok még nagyobb bosszúságára.

A gyászvirattal együtt érkező szomorúság még sokáig állandó lakója maradt a háznak. Anyja sohasem tudta túltenni magát férje elvesztésén, és hogy ellensúlyozza el nem múló bánatát, önkéntes túlórákat vállalt a közeli hadianyaggyártó üzemben. Testvérei – a szomszéd gyerekekhez hasonlóan – összes szabadidejüket a lőtérre és küzdőtermekben töltötték, ahová csenevész öccsüket nem vitték magukkal, így az egyre zárkózottabb természetű, kamaszodó John teljesen magára maradt volna, ha nincs özvegy nagyapja.

Ó, igen, az öreg Miller! Afféle falu bolondja, de a tizedes jó érzéssel a szívében gondolt vissza rá. Amikor senkit sem talált, hogy meghallgassa, Nagyapához mindig mehetett. Elég sok időt töltött nála. Vonzotta a ház békéje, a szürke palatetős kis épü-

let falai között felhalmozott régiségek, az alkonyi szellő idején titkokat suttogó elhanyagolt kert, a pipadohány édes illata, ami nem is próbálta elnyomni az öregség szobákban terjengő kellemetlen szagát, hanem valami furcsa, ódon illatú vegyületet alkotott vele. Az öreg sokat tudott beszélni ifjonti éveiről, azokról az időkről, amikor a rovarok elleni harc még nem formálta át teljesen a Föld lakóinak életét.

John önfeledten úszott elbeszéléseinek hömpölygő áradatában, és csak néha dugta ki fejét a mesélő habok közül, hogy hitetlenkedve megrázza, majd újból alámerüljön. Sok mindent tudott már a múltból. A fiatal Miller a történelmi tényeket és a rengeteg statisztikai adatot már tízévesen kívülről fújta, hála a szigorú és hatékony oktatási rendszernek. De volt egy csomó dolog, amit nem tanítottak az iskolában. Nagyapjától tudta meg, hogy valamikor nem csak háborús filmeket vetítettek a mozikban. Tőle hallott először a kalandfilmekről, krimikről, romantikus filmekről. Mesélt a több évtizede betiltott színházakról és arról, hogy régebben teljesen másként gondolkodtak az emberek. Nem kapott valaki nagyobb fizetést azért, mert fejlettebbek voltak az izmai, és nem volt szégyen, ha valaki könyveket olvasott az edzések helyett.

„Régebben legalább volt miért harcolni” – mondta unokájának, majd annak értetlenkedő tekintete láttán egy könyvet nyomott a kezébe. – „Én elmondhatom neked az összes történetet, amit valaha is olvastam, de a lényeget akkor sem fogod megérteni. Vannak dolgok, amiket neked kell megtapasztalnod.”

A könyv vastag, cirádás fedőlapjai megsárgult oldalakat rejtettek és a vékony, pergamenszerű lapokat régi kötés tartotta egybe. Nyomtatott szöveg volt a könyvben, de valahogy furcsán. A sorok nem voltak egyforma hosszúságúak és tömbökbe rendeződtek. Elolvasott párat és észrevette, hogy néhánynak a vége összecseng, de erre nem volt jobb szava.

„Mik ezek?” – kérdezte nagyapjától.

„Versek. Amikor én még iskolás gyermek voltam, ilyeneket is tanultunk. Neked adom ezt a könyvet. Olvasd el lassan és figyelmesen.”

Egy váratlan, sípoló hang visszarántotta a jelenbe. Mintegy másfél kilométerrel tőlük jobbra, a völgy falain túl hirtelen megnőtt az irídium mennyisége. Nem habozott hívni a parancsnoki fülkét:

– Meredeken megnőtt irídium-koncentráció háromezer-hatszáz méterre, kilenc óra irányában.

Komarov azonnal reagált:

– Mi a véleménye, veszélyes mennyiség?

– Ilyen távolságból nem tudok megbízható adatokat mondani. Mindnyájan tudjuk, hogy a rovarok egyes fegyvereinek alkotóelemei közé tartozik ez az anyag, de ugyanakkor előfordulhat természetes formában is. Lehet egy egyszerű feldúsulás, egy tömény mag még a lávaképződés időszakából.

– Nézze meg az adatbázisban, számottevő-e az irídium ezen a holdon.

A lokátorosban ágaskodott a szakmai önérzet:

– Már utánanézttem, uram... nem túl gyakori ez a koncentráció, de még egyszer jelzem, a jelenlegi pozíciókból még becslésekbe sem mernék bocsátkozni.

– Vélemény?

Ez letaglózta. Komarov határozatlan volt, ami nem jellemezte túl gyakran. John nem értette a dolgot, de egy hirtelen kényszernek engedelmessé válnak a kijelző felé fordult és rögtön világosság gyűlt agyában.

Hát persze! A szisztematikus felderítő művelet alatt egy páncélos a hátukba került és a nyomukban haladt. Ugyan még mindig Millerék vannak legközelebb a felfedezett gyanús ponthoz. Ha még egy kicsit húzzák az időt... Akkor már megfelelően eltávolodnak, de a mögöttük jövő már nem tudja kire rászógni a felderítés feladatát. Ravasz ez a parancsnok – csóválta fejét.

A minap jutott egy pletyka a fülébe, miszerint Komarovot, mint tartalékos tisztet nemsokára hazarendelik a Földre katonai oktatónak. Ráérezett arra, hogy Komarov talán már kerülné a bajt.

– Szerintem... – köszöri meg torkát – azt javasolnám, nézzük meg, uram, hogy mi lehet az – vágott Miller egy fintort, miközben magában azt gondolta: „Izzadj meg utoljára, te vén medve!”

Erre nem lehetett mit mondani. A parancsnoknak komolyan kell vennie egy lokátoros véleményét. A tizedes ezért is szerette a pozícióját. Egy lokátorost a gyalogosok és a tüzerek nem becsültek sokra. Gyáva nyulaknak nevezték őket, mert elrejtőztek a szuperkemény vanádiumpajzs mögé. Mégis ezek a gyáva nyulak a tisztekre tett enyhe ráhatásuk révén befolyásolni tudták a katonák sorsát.

Már fordultak is. A kanyarodó páncélos éles kitérőjével egy kisebb árkot vájt a hold felszínébe, és távolodott a konvoj laza alakzatától. Felmérte a domborzatot, és egyre jobban kirajzolódott előtte a megközelítendő terület térképe. Meghatározta az útvonalat, majd ajánlás formájában elektronikus úton elküldte a pilótának. Tulajdonképpen azonnal megbánta válaszáat. Nem volt bátor ember, és félelménél csak meg gondolatlansága volt nagyobb. A többiek ismerték. Azt is tudták, hogy hallja őket.

– Kösz, Denevér – mondta egy lövész. – Ha belerángattál minket valamibe és túléljük, ne merd kidugni a vörös orrod az odúból, mert laposra verem. – Ismerte a hang gazdáját. Updike volt, a flotta bajnoka, és nagy verekedő hírében állott.

„Képes és megteszi” – nyelt egyet keserűen, de már késő volt. Már útban voltak a hegyek felé.

Otthon szeretett a kisváros feletti hegyekben kóborolni. Néha tanítás után háttáskájába pakolt egy kevés csomagolt elemőzsiát, hóna alá csapta verseskönyvét, és bevetette magát az erdő sűrűjébe. Az iskola elvégzése után nem követte testvérei példáját, akik jelentkeztek a seregbe, hanem egy gyárban helyezkedett el. Amikor nem dolgozott, összes szabadidejét a sziklás rengetegben töltötte. Jó idő esetén a szarvascsapásokon felkapaszkodott az erdőhatár fölé, visszatérő szellemként bolyongott a rőt sziklák között és furcsa gondolatokat forgatott a fejében. A könyvekben megtapasztalt világ egyáltalán nem hasonlított a saját korára. Becsületről, finom érzésekről és szerelemről olvasott, amiket nem ismert. Egyre jobban eltávolodott az emberektől, és egy ideig nem is zavarták őt a sűrűsödő gunyoros megjegyzések. Azt hitte, ezeket lerázta magáról, mint ázott kutya bundájáról a vizet. Valójában a sértések egyre mélyebbre rágták magukat a lelkébe, féregként nyüzsögtek benne és kikezdték önérzete alapjait is.

„Ki vagyok?” – kiáltott fel az alkonyi csúcsokra. – „Hová tartozom?” De a hegyek olyan távoliak és titokzatosak voltak. És mintha az esti szellő megsimogatta volna a fejét, és a patakok csobogásában szelíd kacajt vélt hallani, a kövek csak annyit vertek vissza: „... vagyok”.

Egy téli délután a rossz idő miatt korán ért haza. A felhőkből erős szél püfölte ki a havat. Az apró hópelyhek úgy kavargtak a levegőben, mint homokszemesék a Szaharában vihar idején, és a széltőlcsérek légen át vágató ősi lovasokként üldözték egy-

mást az ifjú Miller képzeletében. Az utcákra, házakra burkot vont a finom porhó, az ajtók előtt sáncokat formált, és befurakodott az ablakkeretek közti résekbe.

Az ablak előtt állt és csak bámult kifelé, amikor anyja csendesen bejött a szobába és két borítékot tett az asztalra.

„Lawrence és Josh...” – mondta... A hangjában fájdalom és harag remegett – „értünk haltak meg. A bátyáid tették a dolgukat. Nem úgy, mint egyesek” – és enyhén megvetően ránézett a fiára.

John nem szólt semmit. Miután az anyja kiment a szobából, még sokáig ott maradt az ablak előtt. Csak állt ott köszoborként, és nem tudta eldönteni, hogy a kinti vagy a saját magában dúló vihar az erősebb. Azután erőt vett magán, odalépett az asztalhoz és kezébe vette a leveleket.

A Parancsnokság mély fájdalommal tudatta a hírt, hogy Lawrence és Josh Miller az Alfa Centauri körüli csatában hősi halált haltak. Emléküket szívébe zárja a Hadseereg és a gyászoló családot együttérzéséről biztosítja stb. stb. blablabla...

Két szemébe szinte beleégette magát ez az egy szó: „hősi”. Valami hasonló volt ez ahhoz, amiről a régi könyvek is regéltek. Nem habozott sokáig. Nagypjától nem köszönt el, mert tudta, az öreg helytelenítene a dolgot. Remélte, hogy később megbocsátja majd neki. Jelentkezett a hadkiegészítő irodán, és még aznap elhagyta a Földet.

Az irídium mennyiségét jelző hang felerősödött, és most már elég közel jutottak a völgyből kiinduló szurdokok egyikéhez, hogy bekapcsolja a szellemet. A radar kijelzője éppen akkor világosodott ki, amikor a páncélos behatolt a sziklafalak közé. A tizedes balján, az elemmérő képernyőjén a hirtelen megnövő adatmennyiségtől gyorsan váltogatták egymást a számok. Az új csúcstechnika nélkül még a legképzettebb radaros is könnyen belezavarodhatott volna a diagnózisba, de Millernek most könnyű dolga volt. Amint kirajzolódott előtte a szurdok képe, megpöccintette az ernyő előtti piciny botkormányt, kis gázt adott és a látótér elmozdult, egyre feljebb és feljebb emelkedve, egészen a hasadék pereméig.

A meredeken szárnyaló illúzió hatása alá kerülve hátravetődött a fotelban, de rögtön el is szégyellte magát. Még mindig nem tudta megszokni az új eszközt. Mielőtt minden érzékével rátapadt volna a képernyőre, megpróbálta fegyelmezni a gondolatait. Most pontosan a páncélos felett repült. Pár percig tetszelgett a lebegő őrszem szerepében, kotlósnak érezte magát, aki a közelgő veszélyre való tekintettel szárnya alá bújtatja csibéit, miközben sűrűn körbepislog, azután eszébe jutott, hogy ő is egyike a kemény fémlemezek közé bújtt esendő emberi lényeknek.

Nekivágott a felderítő útnak, egyre táguló köröket leírva a páncélos körül. A célponttól messze voltak, mintegy két kilométernyire, de tudta, hogy érhetik még őket meglepetések. A félős lokátoros a legjobb őrszem, és a tizedes már eléggé be volt ijedve. De a képernyőn látott táj, mintha meg akarta volna nyugtatni, nem igazolta félelmeit. Egyszínű, sima sziklák, kacsaringósan futó kanyonok, mélyükbe belepislogva nyomát sem látta ellenségnek vagy valamilyen gyanús, elhagyott tárgynak, ami még nagyobb óvatosságra sarkallná. Nem olyan volt, mint akkor, ott. Az a csata...

A feltoluló emlékek hatására nyirkos lett a tenyere és görcsbe rándult a gyomra. Az esemény, ami meghatározta a flottában eltöltött éveit és végül is durván, kegyetlenül, a részvét legkisebb jele nélkül a lokátorosi székbe lökte, sok álmatlan éjszakát okozott a tizedesnek, és valószínűleg élete végéig kísérteni fogja.

Akkor még újoncként szolgált a flottánál és talán a sors különös fintora, vagy egy

játékos kedvű adminisztrátor perverz döntése volt, de valakinek szándékában állhatott, hogy a Millereket a Centaurik triádja körül érje el a végzetük. Egy, a Proxima körül keringő kis planétára osztották be, egyenesen a frontra. A Proxima-2 élettelen, légkör nélküli, fagyos kődarab, egy halott világ, de a mélyében rejtőző óriás fémkészletek miatt elkeseredett harc dúlt a szembenálló felek közt a bolygó birtoklásáért. Egy járőrscapatban kapott helyet, miután végigszenvedte a katonai kiképzés fokozatait. Behatolók után kutatva huszonnégy óránként végigjárták az ellenőrzésük alatt álló területet, és rögzítettek a rovarok csapatmozgásaira utaló jeleket. Ott tartózkodásának első pár hete alatt komolyabb incidensre nem került sor, a háború a bolygó másik oldalán dühöngött.

Azon a napon a flotta egyik kéműholdja behatolt az ellenség ürterébe, és mielőtt megsemmisítették volna, felfedezett néhány, a Millerék által felügyelt terület felé tartó idegen járművet. A közlegényt éppen reggelizés közben riadóztatták. Egy idősebb katona felrángatta a műanyag asztal mellől a tétovázó újoncot és a zsilipek felé tuszkolta. Álmos volt, mert éjszaka rosszul aludt. Az nemrégiben elfogyasztott kávé ízével a szájában húzta fel magára a páncélozott overallt és mielőtt felcsatolta volna a szka-fandert, gondosan ellenőrizte felszerelését.

Félt. A fronton szolgáló veteránok kedvenc időtöltései közé tartozott, hogy rémesebbségnél rémesebb történetekkel ijesztgették a frissen bevonultakat. Az elbeszélések természetesen a rovarok kegyetlensége körül forogtak és az újoncnak – harctéri tapasztalatok híján – nehéz volt kitalálniuk, hogy a horrorisztikus elemekkel sűrűn telítődött mesékben mi az igazság és mi a kitaláció. Azt viszont magától is tudta, hogy kint, a támaszponttól messze, sok jóra nem számíthat, ezért a zsilipben, az egymáshoz préselődött testek tömegében még egyszer megnézte, világít-e a sugárvető feltöltöttségét jelző piros gomblámpa.

Kiégett, felborult vagy ronccsá lapított járművek között hatoltak előre. Szanaszét heverő darabjaik sok helyen összefüggő réteget alkotva teljesen ellepték az eredeti kőzettelajt, és egykori heves harcokról tanúskodtak. Miller éppen ilyen rétegen futott egy gazdátlan csapatszállító hosszúkas, lövedékektől lyuggatott teste mellett. Leizzadt a ruha alatt, és az erőltetett iram miatt nagy kortyokban nyelte az oxigént. A kezében szorongatott súlyos fegyver és futás közben az oldalát csapkodó kemény övtáska lassította haladását. Az utolsók között volt, de nem akart elszakadni a csapattól, ezért gyorsabb mozgásra ösztökölte magát, hogy utolérje a jármű előtti tisztáson átvágó társait.

A távolban jelzőfények villogtak, de nem tartott tőlük, mert már elég jelzőrakétát látott a fronton minden különösebb következmény nélkül. És akkor a tisztás közepén kinyílt egy virág. Tűzpiros, lángoló rózsza nyitogatta égő kelyhét a gyalogosok között, másodpercek alatt beborítva a körülötte állókat. A forró szirmokba burkolt testek irtózatossá vonaglászba kezdtek, de sátáni táncuk csak pár pillanatig tartott, mert a felhevült oxigéntartályokból felszabaduló robbanás darabokra tépte őket. Egy detonáció ledöntötte a lábáról őt is.

Pár percre elvesztette az eszméletét, és amikor magához térve, zúgó fejjel felállt, iszonyú kép tárult eléje. A tisztáson egy kisebb kráter ásított, körülötte megpörkölt testrészek hevertek. Katonák feküdtek mellette, de nem tudta megállapítani, elájultak-e vagy meghaltak. Szeme sarkában egy kis mocorgást észlelt.

A túlsó halmok között valami megmozdult, valami, ami nagyon idegennek tűnt. Elborzadt és elfogta a pánik. Megfordult és teljes erővel futni kezdett az ellenkező irányba, egyenesen a bázis felé. Mivel teljesen hatalmába kerítette a félelem, nem

nézett a lába elé és jópárszor megbotlott, vagy elterült a földön. Egy ilyen esés alkalomával olyan szerencsétlenül zuhant, hogy megrepedt a szkafandere. Az átlátszó anyag nem szakadt át, csak pókhálósra tört, megnehezítve a kilátást. Milleren még erősebb pánik vett erőt, és már ordítva rohant. Nem emlékezett rá, hogyan érte el a támaszpontot. Hetekig nyomta a kórházi ágyat, és amikor felépült, felajánlották neki a leszerelést, amit nem fogadott el. Már nem volt hova menekülnie. Megtudta, hogy az egységéből csak ő maradt életben, a robbanást túlélőkkel a rovarok végeztek. Sohasem mondták a szemébe, de neheztek rá, amiért nem állt ki a társai mellett. Az előléptetések rendre elmaradtak, és amikor két évvel később egy lokátorosi hely megüresedett, azonnal jelentkezett a posztra. A pozícióra, ami előmenetellel ugyan nem kecsegtetett, de a legbiztonságosabb hely volt egy alacsonyrangú katona számára a flottában.

Valami nem volt rendjén. Néha ránézett az elemmutatóra és meglepődve tapasztalta, hogy az irídiumgóc rendszertelen időközökben eltűnik, másodpercekre rejtve marad, majd újból felvillan. Homályos balsejtelemtől telve a készülék érzékenységét felerősítette a rovarok speciális összetevőire, de a műszer nem mutatott semmit.

Már nem voltak messze a céltól. Úgy döntött, előresiet a szellemmel, hogy saját szemével győződjön meg, nincs ott semmi, ami ellenségre utalna. Ezt tiltotta a szabályzat, mert a jelenség egyelőre az új megfigyelő rendszer bevetéseken megszabott hatósugarán kívül volt, de most sokkal jobban nyugtalanította a rejtély, mint a rendelkezések áthágásából eredő esetleges büntetés.

Ahogy közeledett a területhez, percekre megfeledkezett a koncentrációmérőről, csak akkor nézett rá újból, amikor a célponthoz ért. A megdöbbenéstől leesett az álla. Egy idegen jármű lapult a sziklák között. Ormótlan, körülbelül harminc méteres, tojás alakú teste hat darab, teleszkópos lábön nyugodott és apró, pikkelyszerű lemezek borították. Sérülést, lövedék vágta nyílást nem látott rajta, eltekintve egy nyitott, lehajtott rámpájú ajtótól az oldalán, valamivel a talajszint felett. Körülötte nyugalom honolt. Semmi mozgás, csak ott állt, láthatóan minden álcázás nélkül.

„Hogyan lehetséges ez?” – kérdezte magától. – „Ez egy új álcázó eszköz lehet. Az elemmutatónak már ordítania kellene. Nincs az a tapasztalatlan lokátoros, aki ne szűrná ki egyből ezt a tárgyat több mérföldes távolságból.” – Ismét ránézett a műszerre. A speciális mutatók értékei változatlanul a nullán álltak, de az irídium... Igen, az irídiumot újra jelezte a készülék, de jól láthatóan távolodott. Nem, nem távolodott. Pontosabban: közeledett. A láthatatlanság árnyékába burkolva, valami megállíthatatlanul tört előre feljűk a sziklák között. Miller a páncélos mélyén felugrott székéből és szinte beleordított a mikrofonba:

– Parancsnok, azt hiszem, előttünk...

De már késő volt. Egy vakító fényerejű plazmagömb rohant a páncélos felé a ritkás atmoszférában. Pár másodpercig tartó halálos vágója során uszályként vont maga után a felforrósodott légköri gázok színes tömegét. Az elementáris erejű robbanás feldobta és elfordította az óriás gépezetet a levegőben, majd visszajettette a kemény talajra. Bal oldala elejétől a végéig felhasadt, és felnyílt, akár egy döglött kagyló. Elején csipkézett, parázsló szélű lyuk mutatta, hol hatolt be a lövedék. Bent a plazma szétloccsant, és a keletkező tűz szinte felemésztette a páncélos belsejét. A megroskadt, olvadt falak között azon katonák megszenesedett teste hevert, akiket nem hajított ki a robbanás. Nem volt esélyük. Senki nem élte túl a támadást, kivéve Millert.

A tizedes sötétben tért magához. Beverhette a fejét a falba, mert amikor feltápász-

kodott, hogy visszaüljön székébe, tompán hasogatott a homloka és a szájába szivárgó folyadék fémes ízű volt. Vértett. Jobb karja tehetetlenül csüngött, képtelen volt megmozdítani. Valószínűleg eltört. Megkereste a tartalékáramkör kapcsolóját és felkattintotta. Halvány, zöld világítás gyúlt ki a plafonon, és a műszerek képernyői újra kivilágosodtak. A vanádiumpáncélzat megóvta őt a katasztrófától és egy ideig elegendő védelmet nyújtott. Zúgott a feje és még kába volt, de az ellenség közelségének tudata egyre éberebbé tette. Nem szólt bele a mikrofonba, mert tisztában volt vele, hogy a robbanást rajta kívül senki sem élhette túl. Elszakadt a flottától. Már nem tehetett semmit. Felmérte a helyzetét és rájött, hogy egyetlen esélye a túlélésre egy felmentő csapat. Ha a rovarok eszközeit nem is tudják érzékelni a flotta műszerei, valószínűleg látták a robbanást és a megszakadt kommunikáció egyértelművé teszi a helyzetet. Tudta, hogy legjobb lesz, ha a fülkében marad. Kis kaliberű sugárpisztolya nem sokat ért az ellenség fegyverei ellen.

Halk zúgásra lett figyelmes. Először azt hitte, csak hallucinál, de a hang egyre erősebb lett, és már szavakat is ki tudott venni. Emberi szavakat. Azután rájött, hogy a hangszóró zúg, és nemsokára tisztán hallotta:

– Hetes felderítő egység, hall engem? Hetes egység! Válaszoljon!

Valaki a bázisról hívta őket. Gyorsan megragadta a mikrofont:

– Itt a hetes felderítő egység! John Miller tizedes beszél.

– Ichak ezredes vagyok. Mi történt magukkal? Minden figyelmeztetés nélkül elhallgattak a vonalak.

– Megtámadtak minket, uram. Egy plazmaágyúval lőtték ránk, közvetlen közről.

– Plazmaágyúval? Nem értem. Maga lokátoros, nem? Hogy lehet, hogy nem észlelte ilyen távolságból a fegyvert?

– Magam sem értem. Új álcázó eszközük lehet, amiről eddig nem tudtunk. A műszerek nem mutatták ki.

– A többiek? Kapcsolja nekem Komarov parancsnokot!

– Meghaltak. Mind meghaltak, uram. Csak én maradtam életben.

A vonal túlsó oldalán valaki szitkozódott.

– A berendezései még működnek?

– Ahogy látom, kifogástalan állapotban vannak. Mindjárt körülnézek.

– Miért, eddig mit csinált? – az ezredes hangja egyre türelmetlenebb lett.

– Elájultam, uram. Nemrég nyertem vissza az eszméletem.

– Térjen magához, katona! Öt perc múlva jelentkezünk. Addig készítsen helyzetjelentést.

– Öt perc nagyon sok idő itt... – „egyedül”, akarta mondani, de elharapta a mondat végét.

Ezt megértették.

– Tartson ki, tizedes. Megyünk magáért – mondta Ichak barátságosabb hangon. – Kapcsolat vége!

Egyedül maradt a néma műszerek között. Törött karja egyre jobban sajgott. Nem a parancsnak engedelmeskedett, amikor a szellemet a páncélos halálra sebzett roncsa fölé irányította, csak le akarta kötni a figyelmét, hogy megfeledezzen az erősödő fájdalomról. Rájött, hogy ő itt már nem tehet semmit. A seregnek megvannak az eszközei, amiket igénybe is fognak venni. Főleg most, mikor tudják, hogy a rovarok is bevetettek egy új technológiát.

A páncélos mellett megjelent egy szkolopendra. Miller kíváncsian bámulta. A kiképzésen már találkozott a faj néhány példányával, de azok már halottak voltak és meredten feküdtek a boncasztalon. Az újoncoknak elmutogatták a sebezhető részeket, és aki akarta, meg is foghatta őket. Tökéletesen veszélytelenek voltak. De ez itt mozgott! Szelvényekből álló, méteres testén ezüstszínű öltözetet viselt. Több száz ízelt lába serényen verdesett alatta, elülső, megnövekedett tapogatóival ismeretlen funkciójú és rendeltetésű tárgyat cipelt. És egyre többen voltak. Csak úgy rajzoltak ki a közeli sziklák közül. Ellepték a roncs körüli teret, és vizsgálgatták, ami a páncélosból megmaradt. Páran már be is másztak a jármű belsejébe.

„Úristen!” – gondolta – „Egy egész század. Sokan fognak még ma meghalni.”

Velük tartott a kiégett folyosókra is. A rovarok ügyet sem vetettek a katonák teemeire, inkább a megmaradt eszközök érdekelték őket. Feltételezte, hogy valamilyen módon összeköttetésben lehetnek a saját flottájukkal, ha ilyen buzgón kutatnak információk után. Még nem fedezték fel rejtekét, pedig már párszor elhaladtak mellette. A fülke árnyékolása tökéletesnek bizonyult. Megfigyelte, hogy a bejárati ajtót rögzítő zárszerkezet a magas hő hatására egybeolvadt a fallal. De ezért nem aggódott. A tervezésnél figyelembe vették az olyan helyzeteket, amikor a szélsőségesen szilárd ajtó nem lehet egyszerűen kinyitni. Ezért tölteteket építettek be a keretbe. Baj esetén a lokátoros egyszerűen kirobbantja magát.

Telt az idő és a bázis nem jelentkezett. Valószínűleg nem akarták felfedni a támadást egy rádiójellel. Volt annyi esze, hogy nem kezdeményezett kapcsolatot. Most olyan volt, mint régen, a hegyek között, messze minden embertől. Csak akkor nem nyüzsögtek pár lépésnyire tőle az idegen civilizáció képviselői. Volt ideje elmélkedni.

Újra végiggondolta életét, felidézte maga előtt szülei és testvérei arcát. Eszébe jutott megtörtén is büszke anyja, öreg, bölcs nagyapja és elhunyt bajtársai. Minél inkább hatalmukba kerítették az emlékek, annál jobban eluralkodott rajta egy furcsa érzés. Rádöbrent, hogy ez a szégyen. Mi lesz vele, ha ennek vége lesz? Kivakarják biztonságos odújából, végigszenvedni a szokásos kihallgatási procedúrát, és megint beosztják egy páncélos legénységébe. És sosem fogják megbocsátani neki, hogy túlélte, és ami a legrosszabb, ő maga sem. Talán igazuk is lesz. Ingadozott magában, de kételyei gyorsan elmúltak, mert ez nem a bizonytalanság ideje volt.

Döntött.

Pisztolya agyával megkocogtatta az ajtót. Eleinte bátortalanul, halkán, majd egyre határozottabban. A kopácsolás zaja végigterjedt a folyosókon és látta, hogy a rovarok felkapják a fejüket és elindulnak a zaj forrása felé.

Egyre többen gyülekeztek a fülke előtti helyiségben. Egyikük nekiesett az ajtónak, és feszegetni kezdte. A többiek eleinte csak nézték, de látva erőlködését, csatlakoztak hozzá. Megvárta, míg elegendő számban felgyülemlenek az ajtó előtt, aztán megnyomta a kioldógombot. A falból hirtelen kirobbanó vastag páncéllemez jókora rendet vágott a rovarok soraiban. Akiket nem tépett ketté, azok közül sokat szétkent a szemközti falon. A megmaradók elindultak a lokátoros felé, aki üvegesedő szemekkel és egyre merevebb ujjakkal vezérelte a szellemet a fülkébe. Mindnyájukat megelőzve, elsőként ért oda.

John Miller tizedes életének utolsó pillanatában szembenézett önmagával.